

SJÓNVARPIÐ

FRÍGGJADAGUR

Fríggjadagur kl. 20.30

Rætturin at vera menniskja
Hvar seta vit markið?

Ein maður í Keypmannahavn finst harðliga at yvirbargarstjóranum Eg-on Weidekamp. Sosialbargarstjórin, Palle Jarmer letur síðani Weidekamp nakrar persónligar upplýsingar um mannin,

frá hann var trý ára gamal. Er hetta loyvt?

Sendingin snýr seg um nakað, sum er so aktuelt í okkara »framkomnu« teknologisku öld, sum skráseting av persónligum upplýsingum.

Margot Kidder og Christopher Reeve sum Lois Lane og Superman á veg til nýggjan upplivingar

»Nýggj ævintýr við Superman« verður fríggjakvældsundirhaldið hjá sjónvarpinum. Richard Lester hevur gjørt filmin, sum hann sigur vera skemtiligari enn aðrir Superman-filmir.

Í hesum filminum verður Superman giftur við blaðkvinnuni Lois Lane. Men beint eftir brúdleyp-ið, tá hann ongar aðrar setlanir hevur enn at vera

saman við konuni, fær hann eina áheitan frá amerikanska presidentinum. Áheitanin er um hjálp móti trimum uppreistrarsinnaðum frá gongustjórnni Krypton. Tey eru Zod, generalur og hansara báðir vandamiklu hjálparar, Ursa og Non.

Hesi trý hava oyðilagt eitt amerikanskt/russiskt rúmdarskip á mánanum og haraftrat gjørt umfat-

andi hververk í statinum Idaho. Superman vendir tí aftur til Krypton-borgina og fær aftur yvirmenniskjansliga meg. Hann flýgur til Metropolis og fer í stríð móti Zod og hjálparum hansara.

Tað er Christopher Reeve sum aftur hesaferð leikar Superman. Hann er frálíkur filmsleikari og ikki minst dándur í hesum leikluti sínum.

Í hesum filminum um Superman siggja vit aftur Christopher Reeve í høvuðsleiklutinum

ÚTVARPSUMMÆLI

Elin S. Jacobsen skivur

Hesar seinastu dagarnar hava vit hvønn dag fingið fesk tíðindi frá fundinum hjá Norðurlandaráðnum í Keypmannahavn, við tað at útvarpið hevði ein mann har at lofta tíðindum av serligum áhuga fyri okkum, sumt høvdu vit kanska ikki frætt, um vit bert høvdu danska ella norska útvarpið at lurta eftir. Annars var fundurin jú merktur av sorg og skelki av niðingsgerðini í Stokkhólm, og øll mundu vit kenna samhugan meira ektaðan og hesa illgerðina at raka okkum meira beinleiðis enn so mangar ófrættir, ið dagliga verða bronar okkum uttan úr heimi. — Ein onnur hend-ing, ið eisini nam við kenslur okkar, men á ein heilt annan hátt, var hátíðarhaldið, tá ið Rói Patursson fekk bókmentavirðis-

lønina handaða. Takkar-røða hansara var stutt, men orðini vælvæld, sum ein yrking í sjálvum sær, og hóskaðu væl í hesi samkomuni.

Seinasta leygarkvöld høyrdu vit nýggjan hø-oyskan útvarpsleik hjá Dagny Joensen »Hvar fór Anna?«. Í samrøðu í Meir-inum segði D.J., at leikur-in m.a. skuldi vísa á, hvussu litlan stuðul tey av-varðandi at gomlum fólki fáa frá tí almenna, og eisini skuldi hann lýsa stöðuna hjá tí miðaldrandi konuni, sum ongantið verður leys av umsorgararbeiði og tí onga tíð hevur til sín sjálvs. Kanska hevði tað eydnast betur, um hon hevði valt ein annan dag, ein miðaldag hjá hesum fólkinum. Tað var mest-sum ov nógv: ólukkur henda hálva tíma, leikurin

vardi: í yngra hjúnalagnum barn sjúkt, mamman ar-beiðsbundin, penganeyð, pápin ósolidariskur, ferðsluvánlukka, ótrú-skapur, hjúnaskilnaður. Eldri hjún: konan ovbyrjað av barna- og abbarøkt um-framt vaskiarbeiði, grenj-utur maður, abbin doyrt. — Tá so illa vil til, hjálpir eingin góða mamma nóg væl og ei heldur nakað al-ment tryggjarnet. Tá ræður fyrst og fremst um at øll standa saman og stuðla hvør øðrum sum frægast. Tað megnaði hesi fólkinu ikki. Menninir vóru stak ódámiliga lýstir, knarrutir og sjálvsøknir, konurnar góðar. Ella vóru tær tað? Vóru tær kanska stírnaðar í síni martyrrøllu? Tað kundi kanska fingist ein meira spennandi leikur burtúr.

Johan Samuelsen skivur

SJÓNVARPSUMMÆLI

Sunnukvöldið sú vit send-ingina »Miðstaðarókið í Klaksvík« og var tað áhugavert at siggja, hvussu eiðið í Klaksvík fer at siggja út einaferð í fram-tíðini. Ei undur í at lokalu býarpolitikararnir, við Jóg-vani við Keldu á odda, høvdu hug at bretta sær á, meðan teir greiddu frá framtíðarætlanum fyri miðstaðarókið har norðuri, tí hetta eru stórætlanir við lit. Vit fingi ein hóp at vita frá hesum lokalpolitikarum og ikki minst greiddu arki-tekturin Tróndur Fugle okkum frá tí fakliga við ætlanini sum fyriliggur. Men her var tað tó fak-maðurin, sum fór dekan av skjótt igjøgnum kent tilfar og fekk siggjara uttan fyri Klaksvíkina ikki heilt við, hvat og hvussu fer at vera í framtíðini, og tað var spell. Eg fekk í hvussu var ikki rættiligt skil á hasum mod-ellinum í øllum førum. Annars vóru spurningar-nir, sum Finnboi setti, greiðir og góðir, og svarini somuleiðis, men eg beit merki í eitt, hvi ikki eisini spyrja vanliga klaksvík-ingin, hvat hann heldur um ætlanina, øll eru væl ikki so samd um ætlanina, ella hvussu? Keðiligt altíð at siggja hesi somu kundu andlitini hvørja ferð ein viðmerking skal gerast til eitthvørt!

Uttandura-myndirnar, sum Zakaris Hammer hevði tikið henda dagin har norðuri, vóru so góðar, at filmurin minti mest um ein snutligan reklamufilm um Klaksvík-ina á vetri. Zakaris hevur roynt seg fyrr við mynda-tólinum og mugu úrlitini sigast at vera av teimum frægu í SVF; vit komu at minnst sovrðonar upp-tøkur sum úr Stakknum, úr Íslandi, upptøkur til barnasjónvarpið v.m., tær hava verið á hegum fot-grafiskum stigi.

Á sýnini leygarkvöldið sóu vit sending, sum BBC hevði gjørt, og sum teir kallaðu »Njósnaaraðið 1985«. Sovorðið tilfar er altíð spennandi, og her var tað so hin kaldi veruleikin í fjør í njósnaarheiminum, sum vit næstan vóru eygnavtini til. Vit sóu, hvussu leikur fer fram á tí økinum millum risarnar eystan- og vestanfyri, ávikavist KGB og CIA. Hetta er ein púra ókend verð fyri mannin á gøtuni, og ikki fyrr enn njósnaar-nir eru komnir í veruliga knipu, so verður tikið til rýmingar til »vinirnare annaðhvørt í eystri ella í vestri — um njósnaar-nir ikki eru ov seinir á sjóvar-fallinum, sum Treholt t.d., og verða handtiknir av tí aðrir »starvsfelagari« hava avdúkað teir. Hetta er ein óhugnalig verð, sum vit her heima kenna so lítið til, tibetur, men í sendingini fingi vit so eina litla hóm-ing av hesum loyniheimi, sum sigst at vera neyðugur í altjóða samskipti eisini idag!

Óg meðan vit eru við njósning, so kann eg ikki lata vera við at nevna ensku sendirøðina »Njósnaarskipið« í trimum pørtu, sum nú er liðug,

hon hevur verið sera spennandi, og fólk hava uttan iva sitið hesi seinastu trý sunnukvöldini, sum negld framan fyri skerm-inum, og fylgt Martin Taylor í royndum hansara, at loysa gátuna um horvna bretska trolaran, sum hvarv á Norðappleiðini. Jú, bretar eru óførir at gera ein film, sum líkur allar treytir fyri góðum undirhaldi, serliga tá ið hendingarnar hava nakað við veruleikan at gera sum í hesum føri. Ein raðsending sum vit fegnaðust um. Óg um henda roðin er liðug, so er eingin neyð fyri tað, vit hava framvegis Quo Vadis, Vit og hini og Vatnbørnini, so vit liða onga neyð í so máta. Er hetta ikki nakað nógv av tí góða av rað-sendingum — bindur hetta ikki ov nógv bæði siggjara og skráleggjina sum heild? Góðskan og inni-haldið, so ymskt tað enn er í hesum sendingunum, er á góðari leið.

Ítrótturin hevur verið væl umboðaður í SVF í seinastuni, og hava vit kunnað fylgt við hvussu gingist hevur donum í Sveits í HM — handbólt-s-kappingini har, tað hevur verið stuttligt at fylgt við, men nakað torført, tí sjón-varpið hevur lýst hesar ítróttarsendingar rættiliga tilvildarligt — hvi? Ber tað ikki til at fáa ítróttarbondini heim eins rættstundis og hini, so tað ber til at leggja eina fullgiggjaða ítróttar-skrá?